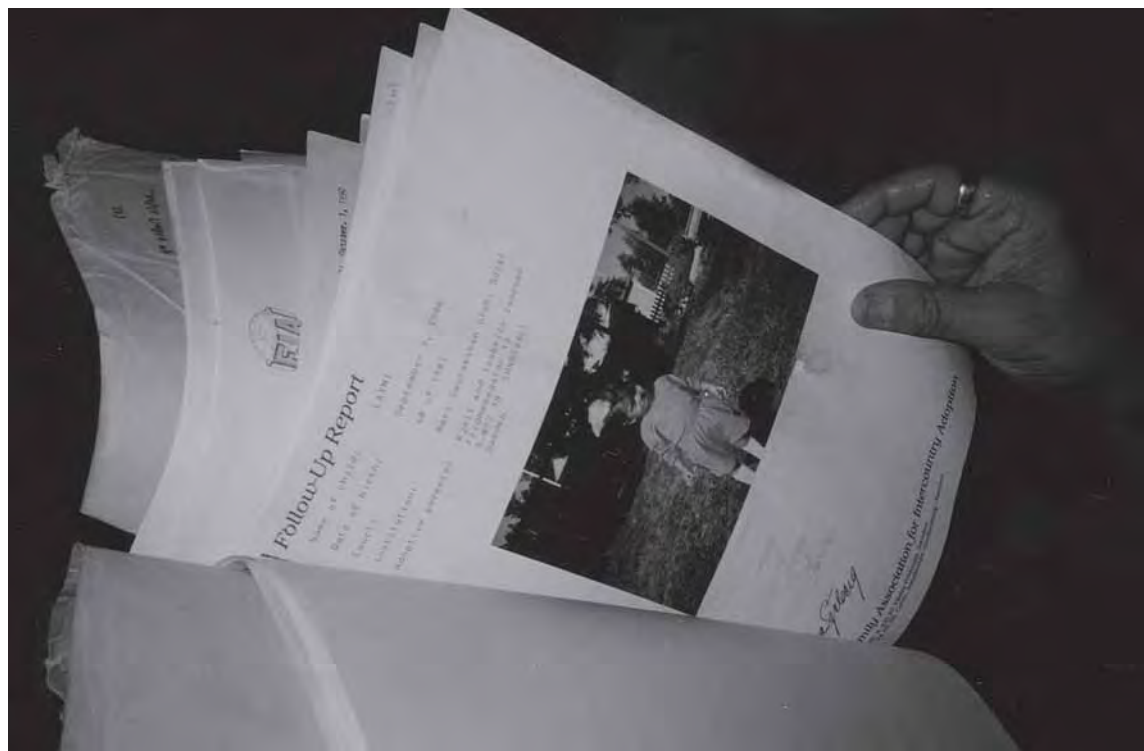

Vi Adoptiv *familjer*

Uppföljningsrapporterna till barnens ursprungsländer är en förutsättning för att internationell adoptionsverksamhet ska vara möjlig. Nu har det kommit nya regler för Vietnam och Colombia.

Uppföljningar gör nya adoptioner möjliga

Det är viktigt att länderna får veta hur det går för barnen. Det är något vi ständigt informerar om här på FFIA.

Jag har haft förmånen att få bläddra i 20 års barnrapporter på barnhem i Indien. Adopterade som reser tillbaka till sina barnhem får oftast ta del av de rapporter deras föräldrar skickat.

Jag har också sett arkivsystem på kinesiska barnhem, och vet således att rapporterna läses och tas tillvara. Det är en viktig länk för ert barn och det land barnet ursprungligen kommer från. Rapporterna och fotografierna betyder mycket för bland andra barnhemspersonalen, som mött ert barn dagligen.

I de allra flesta fall inkommer uppföljningsrapporter utan påminnelser och helt kompletta, men det brukar alltid uppstå några frågetecken på vägen. Inför 2008 har dessutom både Vietnam och Colombia ändrat sina rapportkrav.

Justeringen av rapporterna till Vietnam gäller alla som adopterat från Vietnam och familjerna har också fått denna information sänd till sig. Samtliga Vietnamrapporter som sänds in till oss skall således följa det nya regelverket.

Från ICBF i Colombia meddelar man att regeländringen gäller barn som anländer 2008 och framåt. Under en period kommer man således att ha två parallella system i Colombia.

En del föräldrar jag talat med funderar just över hur de skall berätta och formulera sig. Vardagen löper på nu, vad skall man skriva om? Men skriv just om ert vardagliga liv.

Beskriv hur en dag, en vecka kan se ut och vad ni gör under en helg tillsammans med familjen. Vilka umgås ni med och vad gör ni och barnen tillsammans? Hur är barnet i olika situationer

och hur utvecklas hon/han? Har det hänt något särskilt – berätta det utifrån vad ni och barnet tycker är viktigt.

Bifoga foton som beskriver bra hur ert liv ser ut tillsammans och vad barnet gör. Vi rekommenderar starkt att ni skickar ett eller flera familjefoton, när det gäller Kina är detta ett krav.

Om ni har några funderingar kring ovanstående eller kring era respektive rapporter så är ni varmt välkomna att höra av er till mig på telefon 031 -704 60 80.

Alla länder har olika krav för uppföljningsrapporter. På sidan 10 finns en liten checklista.

HELENE MOHLIN

Viktiga. På barnhemmen läses uppföljningsrapporterna noga.

Rapporter är nödvändiga.....	2
Anlända barn 2007.....	3
Ämnet var kärlek.....	4
Krishjälp för adoptivfamiljer.....	6
Adoptioner ur ett 30-årsperspektiv....	8
Ny utredning om adoptionsregler....	10
Handikappade barn i Pune.....	11
Friska fötter i Nanjing.....	12
Familjebilder.....	13
Boktipset och notiser.....	14
Föreningsnyheter.....	15
Annonser.....	16

... Det finns ett vakuum kring adoptionsrelaterade frågor. Adopterade behöver lära sig ord och begrepp så att de kan tala om vad det innebär för dem att vara adopterade. De behöver kunna sätta ord på hur det känns att bli övergiven och sedan komma till en annan kultur ...

Läs intervjun med psykoterapeuten Munhi Westin på sid 6-7

Vi Adoptivfamiljer

Tidning för Familjeföreningen för internationell adoption

Ansvarig utgivare: Carin Kumlin

Fremling

Redaktion:

Ing-Marie Söderberg, Råby 35,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

Catherine Paterson, Örngatan 4,
431 68 Mölndal, tel 031-16 77 17
catherine@logiken.se

Material till: Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

Omslagsbilden: Janina Korhonen, 13
år, medverkar med en novell i detta
nummer. Foto familjen Korhonen.

Färre barn än väntat 2007

Antalet anlända barn blev under 2007 färre än föregående år. Det kom bara 100 barn jämfört med 119 året före.

Barnen har kommit från fem länder: Kina, Indien, Colombia, Vietnam och Thailand. De allra flesta barnen var under två år vid adoptionen. Fjorton var mellan två och tre år och fem av barnen var mellan tre och fem år.

Fördelningen mellan könen blev 67 flickor och 33 pojkar. Den stora skillnaden mellan könen beror på att det nästan uteslutande kommer flickor från Kina, som är vårt största givarland. Ungefär ett av fem barnbesked från Kina gäller pojkar. Under året som gick så hände det att en hel grupp bestod av bara pojkar – men detta skiftar som sagt.

COLOMBIA: Handläggningstiden hade för de tre familjer som kom hem under 2007 i genomsnitt legat på tre år.

Under 2006 påbörjades arbetet med adoptioner av barn med särskilda behov i Colombia, och detta arbete fortsatte under 2007. Vi har under året fått flera förfrågningar om barn med särskilda behov och med all sannolikhet kommer förfrågningarna att öka under 2008.

KINA: Under 2007 förmedlade FFIA 72 barn från Kina, 57 flickor och 15 pojkar.

23 av barnen hade någon form av särskilda behov. Majoriteten av barnen på de kinesiska barnhemmen har särskilda behov. Antalet små, friska barn som behöver familj genom internationell adoption minskar då fler barn kan stanna i sina biologiska familjer, eller inom landet genom nationell adoption.

Intresset för att adoptera från Kina är fortsatt stort, men efter att CCAA införde nya regler har Kina som adoptionsland stängts för många par och samtliga ensamstående. I många fall handlar det om att paret varit gifta alltför kort tid för att passa in på Kinakontakten – oftast då i

sitt andra äktenskap. CCAA kräver att man har varit gifta i fem år om det är det andra äktenskapet, två år om det är det första.

Möjligheten har också kraftigt begränsats för sökande som har en allvarlig sjukdom.

Allt det här har lett till att antalet avsända ansökningar från FFIA och våra samtliga samarbetskontakter har minskat kraftigt. Handläggningstiden har dock fortsatt öka under hela 2007. I början av året var handläggningstiden drygt ett och ett halvt år, nu är den strax över två år.

INDIEN: Det kom elva barn från Indien under 2007. Tre barn från SOFOSH i Pune och åtta barn från ISRC, Kolkata. Handläggningstiden hade varit mellan ett och ett och ett halvt år.

I Kolkata är det fortfarande så att de flesta barnen som kommer i fråga för adoption är för tidigt födda och har haft eller har på grund av det något särskilt behov.

Kötiden i Sverige är två till tre år innan man får skicka sin ansökan. För SOFOSH gäller fortfarande att man behöver ha in-diskt ursprung eller ha adopterat ett barn härifrån tidigare för att kunna skicka en ansökan hit.

SRI LANKA: Vi har en ansökan i landet.

THAILAND : Från DSDW förmedlades tio adoptioner, mot sju föregående år. Från Röda Korsets barnhem i Bangkok förmedlades en adoption.

Handläggningstiden ligger i snitt på 15 månader, men den beräknas öka till 18 månader. Kötiden i Sverige ligger på två till tre år.

VIETNAM: År 2007 har tolv barn förmedlats från två olika provinser i Vietnam (Bac

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 10

Hjärte- barn

Trettonåriga Janina Korhonen från Karlskoga, född i Kina, har skrivit en berättelse om adoption. Inte om hur det är att vara adopterad, utan om hur det kan kännas att adoptera ...

Adoptionsbyrån har beviljat er tillstånd att adoptera från Vitryssland ...

Det var det lyckligaste beskedet Karin någonsin kunnat få. Hon hade väntat så länge, hon hade knappt vågat hoppas på ett godkännande. Karin var både ensam, hade låg budget och liten erfarenhet av barn.

Det var i oktober 2003 hon tog första kontakten med socialen, och hemutredningen började i december samma år. Sedan återstod en lång väntan innan beskedet skulle komma. Det jobbigaste hade nog varit hemutredningen och frågestunderna som socialen hade haft. I timmar hade hon suttit med en socialarbetare som gång på gång frågade likadana frågor. Nu återstod att vänta på besked om vem hon skulle få adoptera.

KARINS STORA LÄNGTAN efter barn började när en väninna hade fått barn. Tänk, en liten flicka eller pojke som man fick ge hela sin kärlek. Karin hade funderat länge på vad flickan eller pojken skulle heta. Andreas och Simon var allt för vanliga namn. Anna, Emma, Julia och Lisa kändes opersonliga. Karin ville ha ett annorlunda namn, Elsie, Joelle eller Tilda, var några av de namn Karin hade tänkt på.

Nu var det en hel del som skulle göras i den lilla trean hon bodde i, gästrummet skulle göras om, kläder, leksaker och gosdjur skulle köpas in. Karin skulle börja en kurs om barnskötsel och en i barnpsykologi och hon skulle även gå en adoptionskurs.

Vitryssland verkade vara ett fattigt land, fortfarande en diktatur och allt för många hade det svårt. Karin hade tittat på en hel del fotografier på nätet. Bortsett från alla slumområdena verkade Minsk vara en väldigt ren och vacker stad, med de gamla byggnaderna och de mysiga gatorna.

Karin längtade till den dagen hon skulle få resa.

I FEBRUARI 2004 KOM BARNBESKEDET. Hon fick beskedet per telefon. Det finns inget som kan beskriva känslan då hon fick veta att hon blivit mamma. Dagen efter kom ett brev med uppgifter om barnet och fotografier. Barnet som Karin skulle få adoptera var en liten flicka på ungefär ett år. Den lilla flickan var liten och tunn. På bilden satt hon på en gammal stol. Flickan hade kort och smutsigt rödblont hår och mörka ögon. Hon hade en smutsig liten röd jacka på sig och ett par slitna byxor, som var alldeles för korta.

Karin kände på en gång att hon och flickan var som gjorda för varandra. Det var hennes dotter på bilden.

Den 23 maj 2005 står Karin beredd med bagage, färdig att kliva på planet.

Det hade tagit längre än beräknat för Karin att få resa till sin dotter. Från högtalaren hördes "Plan 2314 till Minsk ber sina passagerare att gå till gate 5, gate 5..."

Karin såg ut genom fönstret, hennes plan stod klart på banan. Snart skulle dörrarna öppnas. Det var en hel del människor som skulle åka till Minsk. Klockan var inte mer än nio på morgonen.

VÅREN HADE KOMMIT OCH UTE hade knopparna börjat slå ut. Solen började värma och temperaturen var ungefär +17 grader. Våren var sen. Nu öppnade man gaten och passagerarna fick gå ombord. Kön rörde sig sakta framåt. Flygvärdinnorna tittade på biljetterna och önskade en trevlig resa. Karin räckte fram sin biljett och sitt pass. Flygvärdinnan tittade på passet och biljetten och sedan på Karin.

– Trevlig resa

– Goddag bästa passagerare, det är kapten Anja Milotski som talar. Vi räknar med att nedstigningen till Minsk Airport kan börja om cirka fem minuter. Vädret är mycket klart och temperaturen är cirka +14 grader. Var vänliga att spänna fast säkerhetsbältena och rätta upp stolarna. Välkomna att flyga med oss igen. Tack.

KARIN SÅG UT GENOM FÖNSTRET, små hus, bilar och vägar syntes. Planet gjorde en vändning och solen bländade Karin. Planet började sakta men säkert att ta mark. När hjulen mötte marken visste Karin att det inte var långt kvar innan hon skulle få träffa sin dotter för första gången. Bromsarna skrek och motorerna förde ett förskräckligt oväsen. Planet saktade ned och rullade mot dess plattform. Motorerna stängdes av och ljudet från dem dog sakta ut i ett långsamt visslande.

Ett ljudligt pling hördes och lampan med det tecknade säkerhetsbältet slocknade. Karin sträckte på sig och lade ned boken i väskan och började ta ned sitt handbagage.

HON VAR DEN SISTA SOM KLEV UT ur planet. Luften var frisk och varm. Minsk flygplats var större än vad hon hade föreställt sig. Området var omringat av ett stort el-staket, minst sju startbanor

riktades åt söder. Ett stort jetplan som höll på att landa syntes i väster. Hangaren var en lång och platt byggnad och sträckte sig rakt över området. Vid ingångarna som hade stora glasdörrar hade man planterat flera träd.

Karin gick in i ankomsthallen. Flera medpassagerare stod och väntade på att bagaget skulle komma på rullbandet. Karin satte sig på en bänk och tog upp bilden på flickan hon skulle få. Hennes hjärta slog ett extra slag varje gång hon såg på bilden. Hon hade säkert hunnit titta på det hundra gånger reda idag.

NU Började väskorna rulla in, en efter en. Karin satt och tittade på en grov man med grått hår som lyfte en enorm väska från rullbandet. En egendomlig väska i alla regnbågens färger rullade förbi. Efter den kom en liten och mycket sliten resväska med ett trasigt handtag. Karin såg sina väskor komma, hon reste sig och tog ned den ena väskan, den var stor och fullpackad. Hon kånkade upp den på bagagevagnen och greppade nästa väska som också var hennes. Totalt hade hon tre stora och tunga väskor att känka på. Karin rullade vagnen från ankomsthallen mot utgången.

HON TOG EN TAXI TILL SITT HOTELL. Staden var mycket vacker med många byggnader, både nya och gamla. Överallt fanns människor och trafiken dånade fram. Karin såg åt alla håll för att försöka se allt, det var omöjligt.

Hotellet var en stor byggnad med flera våningar. Taxin åkte in genom en stor port och stannade vid ingången. Taxichauffören hjälpte till att lasta av väskorna. Väskbäraren tittade upp på Karin och log: "Välkommen".

En vecka senare ... Karin var nervös, hon hade suttit och flätat snörena på sin väska om och om igen i säkert över en timme nu. Tiden gick så sakta. Veckan i huvudstaden hade varit helt fantastisk. Det fanns så mycket att se och uppleva. Minuterna kröp sakta förbi, så sakta....

Karin rymkte plötsligt till, för nu hördes avlägsna steg i korridoren. Ljudet från ett gråtande barn närmade sig. Nu skulle ett nytt liv börja, tänkte Karin. Karin mindes en dikt hon hade läst, nu kändes den verklig:

*Not flesh of my flesh
Nor bone of my bone
But still miraculously my own
Never forget for a single minute
You didn't grow under my heart
But in it*

NU KOM EN KVINNA RUNT HÖRNET, hon höll en liten flicka i sin famn. Flickan såg ut att vara i ungefär tvåårsåldern, hon hade samma kläder som på fotografiet: liten röd jacka och ett par små och slitna byxor. Kvinnan kom fram till Karin, hon log och räckte fram barnet:

– Det här er dotter, Minette...

JANINA KORHONEN

Ämnet var Kärlek

Janina berättar att novellen kom till för att hennes lärare tyckte att hon skulle delta i en skrivartävling som ordnades i Örebro län. Där var ämnet "Kärlek".

– Dikten i slutet av min berättelse sitter uppsatt på vårt kylskåp, så det var den som inspirerade mig till att skriva om adoption.

Vitryssland var det land som Janina först kom att tänka på. Hon ville skriva om något annorlunda land att adoptera från. Kina-adoptioner är så vanliga.

Om det är så här det går till att adoptera från Vitryssland vet hon inte, utan det är påhitt.

Hon tog en liten titt på Wikipedia för att se hur miljön i Minsk ser ut, annars vet hon inget mer om landet än var det ligger.

Adopterade behöver ord till sina livshistorier

Adopterade barn behöver liksom alla andra bli bekräftade som de är. Det som är speciellt med adopterade är att de har en bakgrund och ett ursprung som inte är en del av föräldrarnas historia. Det är viktigt att detta inte suddas ut, säger Munhi Westin, psykoterapeut och själv adopterad.

Munhi Westin driver sedan 1999 Adoptiva psykologmottagning, som vänder sig till adopterade och adoptivföräldrar och erbjuder stödsamtal, krisbearbetning och psykoterapi. Adoptiva håller också utbildningar, kurser och föredrag på uppdrag av organisationer och föreningar.

Hur ser Munhi på adopterades och adoptivfamiljers behov av stöd? Finns det en central problematik som är typisk för adopterade patienter?

– Som i allt terapeutiskt arbete är det relationen till föräldrarna. Men banden mellan barn och föräldrar kan vara skärare i adoptivfamiljer än i andra familjer. Det gör att adopterade kan vara särskilt sårbara, säger Munhi.

HON PEKAR PÅ ETT ANNAT viktigt tema som inte uppmärksammas tillräckligt mycket, nämligen de internationellt adopterades etniska identitet. De känner sig svenska inombords men blir inte alltid bemötta så. Det kan skapa förvirring och osäkerhet kring identiteten. Många adopterade arbetar mycket med frågor kring var de hör hemma.

– Adopterade barn, liksom andra barn, behöver bli bekräftade som dem de är. Det som är speciellt med adopterade är att de har en bakgrund och ett ursprung som inte är en del av föräldrarnas historia. Det är viktigt att detta inte suddas ut.

För de adopterade som Munhi jobbar med har ett problem varit att adoptivföräldrarna inte pratat med dem om adoptionen. Det finns ett vakuum kring adoptionsrelaterade frågor. De behöver lära sig ord och begrepp så att de kan tala om

vad det innebär för dem att vara adopterade. Adopterade behöver kunna sätta ord på hur det känns att bli övergiven och sedan komma till en annan kultur.

– Jag tror att bakgrunden är att föräldrarna har obearbetade känslor som hör ihop med den ofrivilliga barnlösheten. De flesta adopterade som jag träffat vet inte hur föräldrarna tänkte när de valde att adoptera. Det har varit för laddat att prata om. Det enda de vet är att de inte kunde få barn.

Munhi menar att såväl infertilitetskrisen som sorgen och processen att adoptera påverkar relationen till barnet. Som alla kriser behöver de bearbetas, vilket innebär att våga känna alla känslor som krisen väcker. Gör man inte det byggs en mur som håller de smärtsamma känslorna instängda. Det påverkar hela områden i personligheten.

När föräldrar som inte bearbetat sin kris får ett barn som behöver hjälp med känslor kring separation, byte av miljö och språk är det en stor begränsning om de förnekar sitt eget trauma. De kommer inte att kunna se barnet i sin helhet, och barnet kommer att känna vilka delar som föräldrarna inte accepterar. På så sätt påverkar det anknytningen, enligt Munhi.

KAN DEN ADOPTERADES INRE BILDER av de biologiska föräldrarna inverka på relationerna i adoptivfamiljen?

– Det har förstås betydelse vad barnet varit med om före adoptionen, till exempel om det levtt med sin familj eller varit på barnhem. Om barnet utsatts för traumatiska upplevelser krävs det naturligt-

vis väldigt mycket av adoptivföräldrarna. Föräldrarna måste förstå att detta är något som barnet behöver bearbeta.

Om adoptivföräldrarna är beredda att verkligen ta till sig barnet har de biologiska föräldrarna ingen betydelse för vilken relation de får, menar Munhi. Men om relationen till adoptivföräldrarna är dålig kan den adopterade söka sig till en idealiserad bild av de biologiska föräldrarna. Det är flykten till det andra.

MÅNGA AV DE ADOPTERADE och adoptivföräldrar som kommer till Adoptiva har redan varit i kontakt med en annan terapeut eller med psykiatrin, men inte känt att de blivit förstådda. De har kommit fram till att deras bekymmer har att göra med adoptionen och söker därför en terapeut med särskild adoptionskompetens.

Munhi tror dock att många väljer att söka sig till en terapeut som inte är adopterad. Hon tänker att det bland annat kan bero på förnekande. Om man vill få bekräftelse på sin svenska identitet kan det vara provocerande att möta en terapeut med en ickesvensk etnicitet.

Påverkar det terapin att terapeuten också är adopterad?

– Det sker något redan i första mötet, som jag har svårt att sätta ord på, säger Munhi.

– Det är en slags igenkänning som handlar om att terapeuten inte ser svensk ut, och att båda vet att terapeuten också är adopterad. Det ger en särskild möjlighet till empati och bekräftelse.

Det kan vara svårt för terapeuter som inte har erfarenheten att vara adopterad

att föreställa sig hur det kan vara. Munhi berättar om kollegor som haft adopterade patienter som sökt terapi för att de vill prata om sin adoption.

När sedan terapin börjat har de inte alls pratat om den. Terapeuten har då undrat om de egentligen inte vill tala om adoptionen. Munhi menar att det beror på att den adopterade saknar ord och verktyg för att förmedla sina känslor kring adoptionen. Det handlar inte om att hon eller han inte vill.

IBLAND KAN DET DOCK INNEBÄRA SVÅRIGHETER att både terapeut och patient är adopterade. Munhi menar att det helt beror på vem terapeuten är, och hur mycket terapeuten jobbat med sin egen bakgrund. När båda har samma typ av svårigheter kan dessa förstärkas.

Munhi berättar att hon mest jobbar med långa terapier, och att många av hennes patienter har otrygg anknytning.

– En sådan patient har svårt att känna tillit. Han eller hon testar relationen hela tiden, det gör det svårt att skapa ett förtroendefullt förhållande.

När Munhi jobbar med adopterade känner hon att det alltid finns en överhängande risk att de ska avbryta terapin. Det är en särskild dubbelhet. Den känslan har hon inte med andra patienter. Hon tror att det beror på att adopterade har avbrutna relationer som aldrig repareras.

– Hotet om att bli övergiven ligger där hela tiden. Det är därför som jag ringer upp dem om de uteblir från en timma. Det gör jag inte med patienter som inte är adopterade. Då lägger jag ansvaret på dem. Men vad gäller adopterade så tror jag att de har ett behov av att bli uppsökta. Det är som att de signalerar: "Hitta mig!"

ENLIGT MUNHI ÄR ADOPTIONSBANDEN SVAGA i vissa familjer.

– Det är adoptivföräldrarnas uppgift att hålla kvar relationen, men för några verkar det inte fungera. De vet inte hur de ska agera som föräldrar, hur de ska vara förebilder och sätta gränser. När barnet revolterar i tonåren tappar de sin föräldraauktoritet och vet inte hur de ska återuppbygga den.

Munhi tar som exempel en 14-årig flicka som tror att hon är gravid. Mamman säger att hon måste gå och göra ett graviditetstest och frågar om hon ska gå med.

Identitet. Många adopterade funderar kring var de hör hemma.

Dottern säger nej. Men som hon ser det kan inte en 14-åring fatta ett sådant beslut. Det är en del av föräldraansvaret att säga: Kom nu går vi!

Munhi tror att hjälplösheten och gränslösheten kan ha samband med en obearbetad infertilitetskris. Att adoptivföräldrar måste gå igenom föräldrautbildning och hemutredning kan dessutom kännas som ett intrång i privatlivet.

Det är så mycket som kan skapa känslor av maktlöshet och övergivenhet. Munhi har funnit att de adoptivföräldrar som går i terapi hos henne är mycket starka människor som reagerat och vill jobba med sig själva. De inser att de behöver stöd för att kunna växa i sin föräldraroll.

– Det kan vara svårt att vara förälder, och det kan vara extra svårt att vara adoptivförälder. Vi möter våra barn som vi är med de blinda fläckar vi har. Det får bar-

nen leva med, men i ett adoptivföräldraskap tillkommer perspektiv som man kan medvetandegöra, säger Munhi Westin.

UR MIA INFO 2/07

Munhi Westin är legitimerad psykolog och psykoterapeut. Hon är adopterad och kom som tioåring till Sverige från Korea.

Dramatiska förändringar i adoptionsvärlden

Under de senaste 30 åren har antalet adoptioner i världen vuxit dramatiskt. Från att ha varit omkring 15 000 om året i slutet av 70-talet var antalet drygt 45 000 för ett par år sedan. Under motsvarande tid har antalet adoptioner till Sverige dock minskat en del.

I Sverige var adoptionerna i slutet av 70-talet omkring 1 500 per år och cirka 10 procent av det totala antalet adoptioner i världen. Fram till helt nyligen har antalet legat stadigt på 900-1000 per år. Det motsvarar cirka två procent av världens alla internationella adoptioner. Ur ett internationellt perspektiv betyder detta att Sverige minskat i betydelse som mottagare av adoptivbarn.

Vad beror det då på att adoptionerna till Sverige minskat, medan trenden i övriga världen varit motsatt? En förklaring kan vara att vi sedan början av 90-talet haft allt bättre metoder och möjligheter till artificiell insemination.

Metoderna finns naturligtvis även på andra håll i västvärlden, men lättillgängligheten och samhällets ekonomiska stöd

kan ha haft betydelse i sammanhanget. Det är betydligt mindre kostsamt för den enskilda individen att inseminera – om det lyckas – än att adoptera.

Det är väl känt att fertiliteten avtar med stigande ålder. Det faktum att svenska kvinnor hinner lägga sin mest fertila ålder bakom sig innan de börjar fundera på barn bidrar till att många kvinnor får svårare att bli gravida.

EFTERSOM DENNA TREND FUNNITS tidigt i Sverige har också de konstgjorda befruktningsmetoderna haft lång tid på sig att utvecklas. På så sätt har vårt "behov" av adoption begränsats.

Det finns dock alltid fall där metoderna inte fungerar, och människor som av andra skäl väljer att adoptera. Antalet adop-

tioner har därför ändå varit ganska konstant de senaste 15-20 åren.

Trenden att skjuta upp barnafödandet blir alltmer tydlig även i Sydeuropa och USA. Det innebär att behovet av adoption ökar från dessa länder. Ett bra exempel är Spanien, där adoptionerna ökade med uppseendeväckande 273 procent mellan åren 1998 och 2004!

Totalt sett i världen ökade antalet adoptioner under dessa sex år med 42 procent. Därefter, mellan 2004 och 2006, har antalet sjunkit med 12 procent. Detta beror dock inte på minskat intresse utan på att det finns färre barn att adoptera.

Intresset för internationell adoption ökar alltså, sett ur ett internationellt perspektiv. Detta resulterar i större konkurrens om de tillgängliga adoptivbarnen ute i världen.

VILKA BARN FINNS DÅ TILLGÄNGLIGA för adoption – och vilka vill vi adoptera?

De allra flesta önskar helt naturligt – om man utgår från en ofrivillig barnlöshet – adoptera ett så litet och så friskt barn som möjligt. Men detta begrepp "som möjligt" håller på att ändra sig. Det är idag inte möjligt för alla som vill att kunna få ett litet, friskt barn.

Med den utvecklingen vi idag ser i givarländerna förstår vi att fler och fler av just dessa barn kan stanna kvar i sina ursprungsfamiljer. Det finns numera oer-

Barn på barnhem.
Lunchdags i Poona.

hört många fler familjer i till exempel Kina som har råd att behålla sina barn och trotsa ett-barnsreglerna. Man har råd att betala böter och skolavgifter, normal sjukvård och så vidare. I varje fall så länge man får ett friskt barn. Föder man däremot ett sjukt eller handikappat barn, ja då blir det svårare. Det är i allt större grad dessa barn som blir kvar på institutionerna, och som utländska sökande har möjlighet att adoptera.

UTVECKLINGEN I MÅNGA av ursprungsländerna går mot att fler barn får en ny familj i sitt hemland. Ofta får de internationella adoptionerna denna följdverkan – man ser att det fungerar och att barnets uppväxtmiljö formar barnet mer än arvet i de flesta fall. Familjen vågar ta steget att adoptera.

Precis som hos oss väljer man naturligtvis då i första hand att adoptera de små, fullt friska barnen.

Ett bra exempel på detta ser vi i Indien, där idag i princip alla fullt friska spädbarn får ny familj i sitt hemland. Möjligen då undantaget ett eller annat barn som råkar ha lite för mörk hudfärg ur indiskt perspektiv. Kvar blir de äldre barnen, de som kanske har övergivits senare i livet och kvar blir även barn som inte är fullt friska.

HUR SER DÅ FRAMTIDEN UT? Det finns fortfarande länder på jorden där behovet av utländska adoptivföräldrar är stort. Många länder i Afrika har dock tyvärr i nuläget en lagstiftning som omöjliggör adoption.

Antalet barn som är föräldralösa till följd av hiv/aids är oändligt. En stor del av dessa barn är fullt friska och skulle kunna adopteras, om regelmässiga förutsättningar fanns.

Vidare är det stor politisk osäkerhet i många länder där adoptionsbehov finns. Ett aktuellt exempel på detta är Kenya, där flera svenska organisationer gärna vill arbeta. Men hur många adoptanter vill och kan resa till Kenya och vistas där sex månader under orostider? Det är svårt, men barnen finns där och de behöver föräldrar.

Det finns också länder där korruption är ett hinder. Kambodja är ett sådant exempel. Där finns en hel del barn på institutioner, men man kan idag inte genomföra en adoption på ett tillförlitligt sätt.

För att man ska kunna genomföra adoptioner måste det finnas lagar, regler och kontrollsystem som säkerställer att adop-

Familj i Sverige. Clara Korch och hennes föräldrar besökte FFIA:s extra medlemsmöte.

tion till utlandet verkligen är barnets bästa alternativ.

FLERA FAKTORER HAR BETYDELSE för hur framtiden i adoptionsammanhang kommer att utvecklas.

Kommer fler länder att skapa bättre system, lagar och regler?

Kommer vissa länder att kunna bemästra korruptionen?

Kommer de svenska adoptionssökandena att vilja ta emot de barn som finns, de lite äldre, de med speciella behov?

Under 2006 och 2007 har antalet anlända barn för adoption till Sverige sjunkit markant. Från att ha tagit emot 900-1000 barn årligen i 20 år har siffran sjunkit till 850 respektive 750. Antalet internationella adoptioner i världen som helhet har också under samma tid minskat för första gången på 20 år.

På samma gång som det är positivt att

fler små, friska barn får bli kvar i sina hemländer, är det naturligtvis ett problem i västvärlden att det inte finns några önskebarn att adoptera.

Kanske är det på tiden att vi vänder blicken mot vårt eget land och mot Europa, och ifrågasätter varför många av våra barn ska behöva skickas runt mellan olika fosterhem hela sin barndom. Istället kanske de kunde få ett tryggt och bra hem hos någon av alla barnlängtande familjer som inget hellre skulle önska än att adoptera dessa barn och ge dem en trygg uppväxt.

BRIITT-MARIE NYGREN

Britt-Marie Nygren har ett 30-årigt perspektiv på adoptionsfrågor. Hon adopterade själv första gången 1977 och var med och startade FFIA 1979. Britt-Marie arbetar fortfarande på FFIA:s kansli med bland annat biståndsfrågor.

Färre barn än ...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 3

Kan och Ba Ria Vung Tau). Handläggningstiden i landet har skiftat mellan åtta och tretton månader och det finns många sökande, framför allt ensamstående, som väntar på att få göra en ansökan till landet. Kötiden i Sverige ligger på omkring fyra-fem år.

BOLIVIA: Vår ansökan om auktorisation i Bolivia är ännu inte behandlad då den tvååriga administrativa paus som bolivianska myndigheter införde i april 2005 förlängdes med ytterligare sex månader i april 2007.

Den administrativa pausen innebär att inga nya auktorisationer ges under pausen. I oktober 2007 meddelade Centralmyndigheten i Bolivia att pausen återigen förlängdes med sex månader.

KENYA: Under senare delen av 2007 beviljades vi auktorisation för Kenya. Vi kommer inom kort att presentera mer om landet på vår hemsida.

VILL DU SOM MEDLEM läsa om vad som händer i våra länder, till exempel vilka barnhem barnen kommer ifrån och vad som är aktuellt just nu?

Då har du möjlighet att logga in på våra medlemssidor med adress www.ffa.se/ medlem, och ta del av det senaste Nyhetsbrevet och annan aktuell information om alla länder där vi har en pågående verksamhet.

Om du saknar ditt lösenord är du välkommen att maila oss så sänder vi det gärna på nytt; e-post: adoption@ffa.se.

Välkommen också att höra av er om ni har synpunkter på annat ni vill läsa om i tidningen, på hemsidan eller liknande.

VÄRHÄLSNINGAR
HELÉNE MOHLIN
INFORMATIONANSVARIG

Uppföljningsrapporter

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 2

KINA: Två rapporter, som skrivs av utredaren på svenska. Fyra foton (varav ett familjefoto). Första rapporten dateras sex månader efter hemkomst, andra tolv. Sänd till FFIA ett original + kopia. Tingsrättsbeslut (två ex) till FFIA senast med rapport två.

INDIEN PUNE: 14 rapporter, nr två skrivs av utredaren. Språk: Engelska. Sex foton. Första rapporten dateras tre månader efter hemkomst, sedan en rapport i kvartalet i två år. Därefter en rapport i halvåret i tre år. Sänd till FFIA ett original + sex kopior. Tingsrättsbeslut (sju ex) till FFIA senast med rapport två.

INDIEN KOLKATA/VID HEMKOMST ÅR 2005 OCH TIDIGARE: 14 rapporter, nr två skrivs av utredare, språk engelska. Sex foton. Första rapporten dateras tre månader efter hemkomst, sedan en rapport i kvartalet i två år. Efter det en rapport i halvåret i tre år. Sänd till FFIA ett original + fyra kopior. Tingsrättsbeslut (sju ex) till FFIA senast med rapport två.

INDIEN KOLKATA /HEMKOMST UNDER ÅR 2006 EL SENARE: Fyra rapporter som alla skrivs av utredare, språk engelska. Sex foton. Första rapporten dateras tre månader efter hemkomst. Resterande rapporter en i halvåret i två år. Sänd till FFIA ett original + fyra kopior. Tingsrättsbeslut (sju ex) till FFIA senast med rapport två.

COLOMBIA/VID HEMKOMST ÅR 2007 OCH TIDIGARE: Fyra rapporter, nr två skrivs av utredaren. Språk: Spanska. Sex foton (familjefoto). Första rapporten dateras två månader efter hemkomst. Resterande med sex månaders mellanrum. Sänd till FFIA två original + två kopior

COLOMBIA/VID HEMKOMST ÅR 2008: Fyra rapporter som alla skrivs av utredaren. Språk: svenska. Tio foton x två (familjefoto). Första rapporten ... o s v: se ovan! Nationalitetsintyg/personbevis bifogas med rapport ett. Originalrapporter samt nationalitetsintyg ska apostillstemplas.

THAILAND: Tre rapporter som skrivs av utredaren. Språk: Svenska, om det översätts till engelska krävs auktoriserad översättare. Åtta foton, Röda Korset åtta x två. Rapporterna ska täcka en period av sex månader, varav den första daterad två månader och två veckor efter intervjudatum och därefter med två månaders mellanrum. DSDW: Sänd till FFIA ett original + en kopia. Röda korset: Sänd till FFIA två original + en kopia.

VIETNAM: Rapporter var sjätte månad de första tre åren och därefter en gång per år tills barnet är 18 år. Första rapporten skrivs av utredaren. Språk: Svenska, översätts till vietnamesiska. Tre foton x tre. Sänd till FFIA tre original + en kopia. Tingsrättsbeslut + översättning av beslutet (fyra ex) till FFIA senast med rapport ett.

Regler om adoption utreds

I november 2007 beslöt regeringen att låta en utredning se över lagstiftningen om adoptioner och föreslå förändringar om sådana behövs.

Utredningen ska ta utgångspunkt i Barnkonventionens principer och i synnerhet dem som rör adoption, och utifrån det ta ställning till om lagstiftningen behöver förändras för att stärka barnperspektivet.

Som utredare har tillsats hovrättsrådet Anne Kutenkeuler. Hennes uppgift är att se över reglerna i de olika lagrum som styr adoptionsverksamhet i Sverige, bland andra föräldrabalkens kapitel 4 och Socialtjänstlagen, för att se om principen om barnets bästa kan uttryckas tydligare i lagstiftningen.

REGLERNA NÄR DET GÄLLER tilltänkta adoptivföräldrars ålder hör till det som ska ses över, liksom vilka beslutsunderlag som domstolarna har i adoptionsärenden, och hur de eventuellt kan bli bättre. Utredaren ska också titta på och ta ställning till om det ska kunna vara möjligt för sambor att adoptera.

ÄVEN BARNENS MÖJLIGHET att komma till tals ska granskas. Idag är huvudregeln att den som fyllt 12 år inte kan adopteras utan eget samtycke. Utredaren ska ta ställning till om den åldersgränsen bör sänkas. Den ska även överväga om det kan finnas skäl att utse en företrädare för de barn som kommer till Sverige innan de juridiskt sett är adopterade, det vill säga när adoptionen inte genomförs i ursprungslandet utan i Sverige.

Utredaren får också i uppgift att se över de regler som gäller inhemsk adoption. De flesta sådana adoptioner gäller styvbarn eller barn som är placerade i fosterhem, och det finns behov av att se över möjligheten till adoption om en sådan lösning är bäst för barnet.

Utredaren ska redovisa sitt uppdrag senast 1 juli 2009.

KERSTIN KREBS

Från Preetanjali till Tara

Tara är ett alldeles nybyggt hem för övergivna och handikappade barn i Pune, Indien. Förut har de bott i provisoriskt inhyrda lokaler, då hette det Preetanjali.

Det är Sofosh – Society of Friends of Sassoon Hospital som driver hemmet. Organisationen har funnits och arbetat inom den sociala stödsektorn i samarbete med universitetssjukhuset Sassoon Hospital i Pune under cirka 30 år.

Bland annat har de tagit hand om barn som övergivits i samband med födseln på sjukhuset. En del av dessa barn har fått adoptivhem runt om i världen, bland annat i Sverige. FFIA har samarbetat med organisationen i drygt 20 år.

Handikappade barn som blivit för stora för det vanliga barnhemmet, eller är födda med så svåra handikapp att de aldrig skulle få adoptivföräldrar, får ett hem i det nya Tara. Fram till idag har ett provisoriskt hem funnits i inhyrda lokaler, Preetanjali, där personal sett till att de handikappade barnen får bästa möjliga omsorg och stimulans. Kretsen av barn har också utökats med barn som är hiv-smittade, vilket ökat under senare år.

Med det nya hemmet Tara kommer barnen att få en permanent plats att bo på. Det finns plats för 60-80 barn som kan få god vård, stimulans, träning och medi-

cinsk och psykologisk behandling. Kort sagt vill man försöka ge barnen möjlighet att utveckla sin individuella potential.

De barn som kan, går i skolan. En minibus har skänkts till hemmet av en indisk familj som adopterat från Pune. Med bussen kan barnen åka till skolor och läkarbesök. Sjukgymnast och arbetsterapeut kommer cirka två gånger i veckan.

Pengarna till Preetanjali/Tara kommer från indiska företag i Pune, enskilda indiska givare, adoptivföräldrar i olika länder med flera. Supertintendent Mrs Madhuri Abyankar samlade vid sitt senaste besök i USA ihop 50 000 dollar från adoptivföräldrar. FFIA stödjer hemmet med löpande kostnader och ibland med speciella inköp.

Smyckeföretaget Baglady har ett projekt med försäljning av armband, där en del av vinsten går just till Tara.

Vill du också vara med och bidra? Då kan du sätta in pengar på FFIA:s biståndskonto och ange "Bistånd Pune". PG-numret ser du i spalten här intill.

FFIA:s bistandsprojekt Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Handikappade barn
Loredana Colque 031-704 60 80
Britt-Marie Nygren 031-704 60 97

BISTÅND CALCUTTA
Monica Samuelson, 031-704 60 80

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Bombay, Indien
Helen Tandemar
019-33 54 15

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet, Indien
Rose-Marie Josefsson,
0370-491 09

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-704 60 97
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Tara
Carin Kumlin Fremling, 070-299 64 04
Eva Minton, 040-45 01 85

BISTÅNDSSAMORDNARE FFIA
Britt-Marie Nygren 031-704 60 97

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
<http://www.ffia.se/bistand/>

Läs den gripande berättelsen om
Rahul! Gå in på www.ffia.se/bistand
(klicka Pune)

Barn och personal på
Preetanjali i februari
2006

Vinterbesök på vårt Kinaprojekt Healthy Feet

År 2007 fick 31 barn med klumpfot i Nanjing hjälp genom projektet Healthy Feet. Det drivs sedan 2006 av FFIA i samarbete med CCAA, Nanjing Social Welfare Institute och Astrid Lindgrens Barnsjukhus.

Projektet Healthy Feet kom till under CCAA:s stora satsning på åtgärder för barn med speciella behov på de kinesiska barnhemmen. Många barn har övergivits av sina föräldrar enbart av anledningen att de har någon form av handikapp.

I Kina kan det vara svårt för en fattig familj att ta hand om ett barn med klumpfot, man har inte råd med läkarvård och operationer. Det känns angeläget för CCAA och institutionerna att försöka ge dessa barn ett så normalt liv som möjligt. Förhoppningsvis kan många av barnen även få adoptivhem.

Handikappade barn har länge varit en hjärtefråga i FFIA Bistånd. Inlednings-

vis var det en av våra adoptivföräldrar, Birgitta Engstrand-Norén, som själv adopterat ett barn med klumpfot, som fokuserade på just detta handikapp. Hon kontaktade Dr Lars Renberg, specialist på Drottning Silvias Barnsjukhus. Det resulterade i Healthy Feet-projektet, som vi just har besökt i Nanjing.

En procent av alla barn i världen föds med klumpfot. I Kina innebär det att 15000 nyfödda barn varje år behöver behandling. Barn med handikapp överges i hög grad i förhoppningen att de ska få vård på ett barnhem. Men kunskapen att diagnostisera klumpfot och inleda behandling med hjälp av Ponseti-metoden

på ett tidigt stadium är inte känd och har inte använts i Kina. Det resulterar i att barnen växer upp med mycket svåra handikapp istället för att som här i Sverige leva ett normalt liv.

PROJEKTETS SYFTE ÄR att bygga upp ett klumpfotcenter i Nanjing för utbildning av barnhempersonal och läkare. Läkarna blir utbildade i Ponseti-metoden. De arbetar nu med att etablera och vidareutbilda om metoden, som därmed sprids till institutioner över hela Kina.

Genom spridning till allmänheten om metoden kan det på sikt innebära att man i framtiden inte överger barn med klumpfot i samma utsträckning som idag.

Friska fötter i Kina. Doktor Lars Renberg utbildar i Ponsetimetoden i Nanjing. Nedan ett av de barn som kommer att få ett bättre liv genom projektet.

Dr Lars Renberg är med sin långa erfarenhet vår mest fantastiska tillgång i arbetet med att utbilda kinesiska läkare i Ponseti-metoden. Hans engagemang och djupa kunskap är vår nyckel till framgång.

VAD HÄNDER MED BARN SOM INTE får behandling? Den 12-åriga pojken Kong Jin Dou övergavs när han var åtta år på grund av sitt handikapp. Han blev gatubarn och försörjde sig på att sälja tidningar. Kong Jin Dou är en smart pojke som nu går i skolan på barnhemmet. Hans svåra lidande går knappast att beskriva

Kong Jin Dou vill väldigt gärna kunna använda sina fötter. Även om en operation skulle komma att ge honom en väldigt svår tid med mycket eftervård och träning bönade och bad han om att få hjälp. Barnhemmet bad Lars Renberg att utföra den mycket komplicerade operation som skulle kunna möjliggöra för Kong Jin Dou att gå på sina fötter. Dr Renberg accepterade och genomförde operationen vid vårt besök i december 2007. Operationen gick bra och vi hoppas snart få höra mer om resultatet för Kong Jin Dou.

DEN METOD VI INTRODUCERAR, Ponseti-metoden, är både billig och högeffektiv. Metoden går ut på att man genom upprepad gipsning gradvis vrider foten. Proceduren görs om gång på gång till dess barnets fot kommit i rätt läge. Därefter genomförs en mindre operation, hälsenan skärs av och läker sedan i rätt läge. Mot slutet av behandlingen används specialskenor och skor för att stödja det nya läget på foten.

I Nanjing och på CCAA hoppas man att vi ska kunna fortsätta att stödja detta projekt under en längre tidsperiod. Folk i allmänhet i Kina är fortfarande skeptiska till metoden och man vill ha vår hjälp att sprida den till fler institutioner.

För 2008 planerar vi att ett team från Nanjing ska få komma till Sverige för två veckors utbildning. I planeringen ingår också preliminärt att under hösten 2008 ha ett seminarium i Nanjing för personal och läkare från institutioner i andra kinesiska provinser

Personalen på NSWI uppskattade väldigt mycket den översättning till kinesiska på instruktioner för Ponseti-metoden som Dr Renberg hade med sig. Den gör att även okunniga kan sätta sig in i den. De vill göra utdrag ur den och sprida via en statlig interntidning. Det påta-

Familjebilder * *

FAMILJETRÄFF I ENKÖPINGSTRAKTEN. Adoptionsresan gick till Kina i april 2002. Med på bilden är Amanda Jansson, Annie Andersson, Sara Åsjö, Ebba Persson, Lina Larsson, David Landahl, Sofie Karlsson, Ida Matsson och Simona Lundholm.

BJÖRN LANDAHL
TROLLHÄTTAN

VÅR DOTTER JOSEFIN föddes i Calcutta 1984. Nu har hon fått en pojke som heter Charlie. Josefin var med i bandet Prema och sjöng på FFIA:s jubileum på Liseberg 2005. Stolta morföräldrar är

ANNE-MARIE LIW OCH ROGER
GRÖNLUND I NORRAHAMMAR

lades av Dr Renberg att det inte räcker med en skriftlig instruktion, träning är också nödvändigt. CCAA vill först sprida kännedom om metoden så att institutionerna sedan kan kontakta Nanjing. CCAA betonar att syftet är att göra Nanjing till ett center för klumpfotsbehandling. Provinsen har också avsatt medel till genomförandet av projektet.

MEN VISSAT FINNS DET PROBLEM. Det framkom under besöket att det finns en del familjer som inte har råd att fullfölja behandlingen. Det talades om att vissa gör två steg av tre. Om inte träningen genomförs finns risk för att resultaten inte blir så bra som de annars skulle ha kunnat vara.

Förändring tar tid. Det kommer att krävas många insatser på flera plan för att etablera Ponseti-metoden i Kina. Det vi kan göra är att bidra med expertis, material och inspiration. Redan under förra året fick 31 barn med klumpfot i Nanjing hjälp, och alla bidragsgivare kan glädja sig åt att i vart fall dessa barn går en bättre framtid till mötes.

Vill du vara med och löpande stödja projektet kan du maila till bistand@ffia.se eller ringa Britt-Marie Nygren på FFIA, tel 031-704 60 97. Det går förstås också bra att bara göra en insättning på biståndskontot märkt med Healthy Feet.

BRITT-MARIE NYGREN

Inkännande om samhörighet

Anne Tyler, den amerikanska författaren som skrivit *Den tillfällige turisten*, har kommit med en ny bok, *Och var hör du hemma?* Den handlar om två adoptivfamiljer, eller rättare sagt om samhörighet, eftersom hennes tema i boken sträcker sig långt utöver det adopterade barnet.

Två familjer står på en flygplats i USA och väntar på att ta emot sina döttrar som anländer från Korea. Dessa två barn blir inte huvudfigurer i boken, utan det blir familjerna kring dem.

Den ena familjen har samlat hela släkten med ballonger och plakat, utåtriktad och firande, förväntansfulla och ambitiösa att leva upp till rollen som adoptivföräldrar. Den andra familjen består av en lågmäld, elegant kvinna med sin son och hans hustru, alla med iranskt ursprung. Kontrasten mellan familjerna är tydlig från början, ändå kommer dessa två familjer att umgås framförallt kring ett årligt firande av ankomstdagen.

Anne Tyler skriver insiktsfullt om adoptionsprocessen och de komplexa känslor som uppstår. Från faderns räds-la innan adoptionen att han inte kommer att kunna ta till sig sitt barn, till anknytningens långa tillväxt.

Ett exempel är scenen där den iranska mamman Ziba berättar så lättsamt hon kan om sin svärfars inställning till adoptionen. Medan Ziba försöker skratta avfärdande tar den andra adoptivmamman istället Zibas hand, och visar att hon också förstår den underliggande smärtan. Och vilken adoptivförälder har inte upplevt just detta, att det endast är en annan adoptivförälder som förstår hur känsligt eller smärtsamt eller glädjande vissa saker kan vara.

Men ännu mer undersöker boken vad samhörighet handlar om. De två koreanska flickorna ska finna sig till rätta i sina familjer och i det amerikanska samhället. Processen är mångbottnad. Vad är det som gör oss till en familj, till en samhällsgrupp, till en kultur, till en nation? Varför känner man främlingskap i ett land man länge bott i, som man är född i, eller i den egna familjen?

De två familjerna har olika förhållnings-sätt till sina döttrars kulturella identitet. Medan den amerikanskfödda mamman ska framhäva det koreanska ursprunget, med kläder och namn, visar den iranska familjen att kulturell identitet är en mycket mer komplex fråga, och att det inte alltid handlar mest om nationalitet.

Maryam, den iranskfödda farmodern, huvudfiguren i boken, funderar över sin relation till sitt nya land, till sin sons anorlunda sätt att finna sig tillrätta i USA. Hur mycket amerikan är han, hur mycket iranier, varför var det viktigt för honom att gifta sig med en iranska. Vem känner Maryam sig närmast? Sin iranskfödda vännina, sin nya amerikanska väninna, sin son, eller den nya amerikanske mannen som kommer in i hennes liv.

Det är lätt att känna igen sig själv i den ambitiösa amerikanska mamman som ska göra allt rätt, och som så småningom upptäcker att det handlar om något helt annat, om kärlek och om försök att nå varandra, över alla familje-, kulturella och nationella gränser. Trots det yttre främlingskapet finns det ändå beröringspunkter, gemensamma värderingar eller erfarenheter, och kärlek, som binder oss samman.

CATHERINE PATERSON

Och var hör du hemma? Wahlströms förlag. Boken är nominerad till det brittiska litteraturpriset Orange Prize 2007.

Pris till banbrytare

Allmänna Barnhusets Stora pris delas varje år ut till den eller de som genom banbrytande insatser befrämjat barns och ungdomars sociala förhållanden. Årets pris tilldelades Bo Vinnerljung för hans forskning inom den sociala barnvården, och Elisabeth Massi Fritz för hennes insatser som juridiskt biträde till barn och unga som utsatts för hedersrelaterad brottslighet.

Bo Vinnerljung har studerat vård i fosterhem och förmedlat det han funnit till praktiker, beslutsfattare och lagstiftare. Han har också i ett flertal sammanhang synliggjort de familjehemsplacerade barnen.

I sitt tacktal *The dark side of the force*, Barnvårdens mörka sida, redogjorde Bo Vinnerljung för hur barn omhändertagits av samhället på olika platser i världen.

Han berättade bland annat om barn till de kanadensiska indianerna, de australiensiska aboriginernas barn och föräldralösa barn i pionjärtidens Amerika.

Han berättade vidare om hur man i Norge har omhändertagit tattarnas barn och satt dem på barnhem, pojkhem och andra institutioner. Tattarna i Norge har bildat "Taternas Landsforening". Föreningen arbetar med att bevara och upplysa om romernas kultur, språk och levnadssätt. Den fick motta de 100 000 kr som Bo Vinnerljung fick som prispengar.

Elisabeth Massi Fritz har i sitt arbete som juridiskt biträde till barn och unga som utsatts för hedersrelaterad brottslighet ett tydligt barnperspektiv. Hon lyfter fram vikten av flickors och pojkars lika behandling.

Vidare bidrar Elisabeth Massi Fritz med en kulturell förståelse för tankar och attityder som finns bland annat i Mellanöstern.

UR MIA INFO NR 2/07

FFIA:s kontor
tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se

Medlemsnytt

Välkommen till årsmötet

Alla medlemmar i FFIA hälsas hjärtligt välkomna till vårt årsmöte. Det kommer att hållas på Nordiska Folkhögskolan i Kungälv lördagen den 31 maj kl. 13.00. Skriftlig kallelse sänds ut senast en månad innan årsmötet.

På årsmötet kommer bland annat bokslut och verksamhetsberättelse för år 2007 att presenteras. Verksamhetsberättelsen kommer att finnas tillgänglig på vår hemsida; www.ffia.se/nyheter.se. Den som önskar få den hemsänd kan beställa den genom FFIA.

Enskilda medlemsfamiljers motioner ska vara styrelsen tillhanda senast den 9 maj.

Är du intresserad av att vara med och arbeta i FFIA:s styrelse? Då är du välkommen att höra av dig till valberedningen genom kaisa.hammar@ffia.se

EXTRA MEDLEMSMÖTE. FFIA:s medlemmar kallades till extra möte den 15 mars eftersom flera styrelseledamöter i förtid meddelat sin avgång.

På mötet valdes Carin Kumlin Fremling till FFIA:s ordförande.

Övriga ledamöter som valdes var Kristin Törngren, Per-Olof Hansson, Eva Kristensen och Ing-Marie Söderberg.

De är alla valda fram till det ordinarie årsmötet i maj. Kvar i styrelsen sedan förra årsmötet är Eva Minton.

Fyllnadsval. Ordförande fram till årsmötet är Carin Kumlin Fremling

Julfester i Jönköping och Göteborg

Den 12 respektive 13 januari dansades julen traditionsenligt ut med lek och dans kring granen. Efter lek och stoj kändes det skönt med en stunds vila kring fikabordet. Det var väl mest föräldrarna som tyckte så egentligen. Barnen var det full fart på mest hela tiden.

Kul att se alla dessa härliga barn tillsammans. Och precis som tomten lovat på julfesten förra året kom han tillbaka i år igen. Alla barn och vuxna hade ju varit riktigt snälla under året som gått!

I Jönköping genomfördes julfesten i samarbete med AC-Jönköping och Studieförbundet.

Mingelfika för väntande familjer

Tiden blir låååång av att vänta, så kom och träffa andra familjer i samma situation. Vi träffas söndagen den 20 april kl 14.00 i Hamnpaviljongen i Ålabodarna, som ligger mellan Landskrona och Helsingborg. Vi serverar kaffe till självkostnadspris.

Anmälan om deltagande senast den 13 april till; hp@perssonz.se eller till agneta.wiktor@vbbygg.se

VARMT VÄLKOMNA ÖNSKAR
HELÉNE PERSSON OCH AGNETA WIKTOR
AKTIVA I FFIA:S MEDLEMSVERKSAMHET I SKÅNE

Titta in på vår hemsida

Vad är på gång inom FFIA:s medlemsverksamhet?

Ta för vana att då och då titta in på vår hemsida, www.ffia.se/medlem "På gång-Kalender". Där kan du läsa om FFIA:s medlemsaktiviteter, få tips om tv-program och andra adoptionsaktiviteter.

KAISA HAMMAR
kaisa.hammar@ffia.se
TEL. 031-704 60 93

Adoption handlar om lagstiftningen och tar upp till exempel namnfrågor och medborgarskapsfrågor. Den beskriver även själva adoptionsprocessen och den hemutredning som alltid ska föregå en adoption.

Boken riktar sig till handläggare inom socialtjänsten och andra myndigheter. Den riktar sig även till domare som ska handlägga adoptionsärenden och namnändringar med mera som har samband med adoptioner, samt till organisationer som arbetar med adoptioner.

Även blivande föräldrar som vill adoptera ett barn ska kunna ha nytta av boken och få insikt i hur en adoption går till och vad den innebär.

Ebba Sverne Arvill är rektor på polishögskolan och biträdande länspolis-mästare. *Agnetha Svensson* är auktoriserad socionom och familjeterapeut. Hon har arbetat inom socialtjänsten sedan 1977 med bland annat adoptionsutredningar.

Adoption

Andra upplagan

Ebba Sverne Arvill,

Agnetha Svensson

Norstedts Juridik, 2008

Best.nr 978-913901238-2

中國 姐妹 China Sisters

Här hittar du produkter från ditt
barns ursprungsland Kina
www.chinasisters.se

"Alice från Kina"

"Alice åker till Kina" & "Alice börjar skolan"

SVTs efterfrågade serier om
adopterade Alice, finns nu
äntligen tillgängliga på DVD.

Här kan du köpa den

SVT Butiken i Stockholm
Oxenstiernsgatan 34
tel 08-7841211
eller
butiken.svt.se

svt